

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI.

MARIJIN LIST. št. 7.

JULI 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga esče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj soli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini sola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošelj smo mogli odbiti, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deleč, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanijejo v Soboti. Ci pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Steri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladem srci, naj dijak postane globoko veren, vsekaz pošten celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečev pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Ci ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebščina je velka! Bog šče od nas to delo!

ZAHVALA.

Vsem onim, ki so mi dali naznanje pretužno novico smrti mojega lublenoga oče i mi izrazili svoje prisrčno sožalje, izrekam najprisrčnejšo zahvalo iz dalnoga misijonskoga polja.

Da mi je v tom zapuščenom poganskem sveti jako globoko v srcé segnola takša nepričakūvana vest si lahko vsak misli pri sebi:

V najlepšem vūpanji, da se bom naskori sešo v nebesi s svojim predragim očom, jim izrekam najprisrčnejšo zahvalo za vnoge trūde, štere so imeli v svojem življenji z menov i mi pri svojoj velikodušnosti dovolili iti v dalne misijone. Bili so oča v pravom pomeni svetoga pisma. Nikdar ne so dovolili svojoj deci, da bi izgovorila kakšo reč, ki bi razžalila ljudi, ali pa Boga, niti nam ne so dovolili počitka, predno ne smo zmolili molitev i svetoga rožnoga venca. Celo njūvo življenje je bilo trūda puno za blagor svoje dece i so nas vzgajali v božem strahi. Zvesti izpunjevatel svojih krščanskih i stanovskih dužnosti do svoje smrti. Močno vūпам, da so že prijeli plačilo v nebesaj za svoje zaslūženje i prosijo od tam zgoraj vnogo blagoslova za nas ostale. Ali ar so nam bože naredbe neznane, jih priporočam v molitev vsem predragim znancōm i prijatelom, jaz se jih pa bom spominao vsigdar med svetov mešov v spomini za pokojne.

Od 30. aprila do 10. maja sem ogravlaο svete meše izključno za njūvo blago dūšo v sirmaškoj kući v Tao Muni. Naj počivajo v miri!

Tao Mun, 30. IV. 1925.

Duhovnik JOŽEF KEREC
salezijanski misijonar na Kitajskom.

Vsebina:

Sedmere radosti D. Marije	Stran 1	Za misijonara bou šo	Stran 9
Krščanski navuk	5	Duhovnikova mati	10
Junius-mesec Srca Jezušovoga	6	Tri velke bože čilde	12
Kak molimo?	7	Zlate jagode	13
Bog je ne pravičen?	8	Glasi iz doma in sveta	14

Z odpustki obdana pobožnostna vaja na čast sedmeroj radosti D. Marije i sv. Jožefa.

Kak visiko da ceni Maticerkev pobožnost, svedoči s svojov radodarnostjov, s šterov jo dela deležno odpustkov. Malo šteroj pobožnosti dopušča, kak toj, brez spovedi i sv. obhajila popun odpustek. To pa dela očivestno zato, da bi to pobožnost napravila nam prilubleno. Duh te pobožnosti je tak veličasten, da je nemogoče po njoj v popunosti — ka je dužnost vsakše duše — ne jako napredovati, če jo bār samo malo vadimo. Zato ponüvle Maticerkev z velikimi odpustki častenje sedmerih radosti D. Marije i sv. Jožefa.

a) V čast sedmere radosti D. Marije je Maticerkev čislo sedmere radosti D. Marije, ali „franciškansko čislo“ obdala z največšimi odpustki. Nacin molitve toga čisla je sledeči. Moliti je začnemo, kak navadni veseli del čisla, z „Jaz verjem“, „Oča naš“-om i tremi Zdrava Marija, a ta prvi del lahko tudi opustimo. Zmolimo sedem Oča našov i za vsakšim Oča našom deset Zdrava Marij. To čislo je teda sedem-desetinsko ne pa petdesetinsko. Vsakšo desetinko (versuš) lahko končamo z Dika bodi Bogi . . . , kak pri navadnom čisli, a če opustimo, molitev zato ne bo nevelavna. Pri posameznih desetinkaj potom vpletemo odgovorjajoče vesele skrivnosti. — Pri prvoj pravimo v vsakšoj Zdrava Mariji za imenom Jezuš: šteroga si nevtepena Devica z veseljom od sv. Duha poprijela.

Pri drugoj desetinki (versuši): Šteroga si nevtepena Devica z veseljom k Elizabeti nosila.

Pri tretjoj: Šteroga si nevtepena Devica z veseljom rodila.

Pri štrtoj: Šteroga si nevtepena Devica z veseljom pokazala trem modrim, da bi ga molili.

Pri petoj: Šteroga si nevtepena Devica z veseljom v cerkvi našla.

Pri šestoj: Šteroga si nevtepena Devica po njegovom vstajeni z veseljom prva pozdravila.

Pri sedmoj: Šteri je tebe, o nevtepena Devica, z veseljom v nebesa vzeo i te za kralico nebes i zemle kronao.

Nato zmolimo dve zdrava Mariji, v šterivi po imeni Jezus, vpletemo te zdihlaj :

I blažena je tista vūra, v šteroj je tvoja duša iz najčistejšega i najbole deviškoga tela v nebo odletela. Na konci zmolimo eden Oča naš za svetoga očo rimskoga papo. Celo čislo obstoji iz 7 Očanašov, 72 Zdravamarij i iz ednoga Očanaša za rimskoga papo. Sedemdeset dve Zdravamariji pomenita Marijino 72 letno zemeljsko življenje.

Kotrige reda sv. Franciška, ne izvzemši tudi svetne tretjerednike, telkokrat dobijo popun odpustek, kelkokrat zmolijo to sveto čislo. I za te popuni odpustek zvün stanja milošče ne nikaj drugo potrebno ne spoved, ne obhajilo, ne kakše drugo posvečeno čislo, niti premišlavljanje, samo zmolitev 72 Zdravamarij i 7 Očanašov v čast Marijinih sedem radosti, enoga Očanaša pa za sv. očo.

Te popuni odpustek dobijo tudi drugi svetni ljudje ne tretjeredniki brez spovedi i obhajila, če so navzoči v kakšojšteč cerkvi treh redov sv. Franciška med javnov molitvov toga čisla i če nūcajo blagoslovljeno čislo sedmere radosti D. Marije teda franciškansko (sedemdesetinsko).

Popunoga odpustka so deležni zvün toga verniki, če se spo-vejo, prečistijo i pobožno zmolijo čislo sedmere radosti D. Marije (netretjeredniki morajo nūcati blagoslovljeno 7 desetinsko franciškansko čislo, tretjeredniki pa ne). 1. V svetkaj sedmih radosti D. Marije (25. marca; Ceplena Marija, 2. julija; Srpna Marija, 25. decembra; Božič, 6. januara; Trije krali, v nedelo po Treh kralaj, na Vüzem, 15. augusta; Velka meša). Zvün toga na glavne svetke bože Matere ali v osmimi teh (svetkov) šterišteč zbrani den. 2. V vsakšem meseci na prosto zbrani den, če vsakšo soboto zmolijo čislo sedmih radosti D. Marije. 3. V smrtnoj vūri, če majo čislo pri sebi i so je v življenji radi molili.

Ta pobožnost rodi zvün toga tudi vnogo nepopolnih odpustkov. Tak dobijo verniki a) 300 letne odpustke na druge neomenjene Marijine svetke, če s spokornim srcom zmolijo čislo sedmih radosti; b) 200 dnevne na vse zapovedane svetke, 100 letne dobijo vsakšo soboto za zmolitev čisla; c) 70 leten i 70 štirideseteri odpustek pa dobijo vsakši neomenjeni den za zmolitev čisla. — Desetletnoga odpustka so verniki zvün toga deležni po vsakšem dobrom djanji, štero zvršijo v božo čast, ali v duševni ali telovni hasek svojega bližnjega, če zmolijo 7 Zdravamarij na čast sedmih radosti D. Marije. Za te zadnje odpustke pa je potrebno, da verniki čislo sedmerih radosti D. Marije s seov nosijo i je pogostokrat molijo. (Če je što na teden bár samo ednok

zmoli, je že pogosto moli.) Vsi tej odpustki zvün onoga v smrti-
noj vüri, se lahko darüjejo tüdi za trpeče düše v vicaj. (Fr. Be-
ringer S. 1. Die Ablässe, stran 824, 23.)

Da omenjenih odpustkov moremo biti deležni, ne potrebno,
kak pri dominikanskem čisli, da bi o vpletenih skrivnostaj premi-
šlaval, a hasnovito je to jako. Premišlavanje najmre skrivnosti
poživi pred nami i nas bole i bole potrdi v dühi radosti D. Ma-
rije i sv. Jožefa. Na perotaj premišlavanja vsigdar globle lahko
letimo, se vsigdar bole oživlajoče čütimo i vživamo najvekse i
najčisteše radosti, ki so na sveti mogoče, radosti notranjega raz-
govarjanja z Bogom. Kelko bole premislmo radosti sv. Držine,
tem vekši odmev dajo one v našem življenji, tem vekše svetejše
življenje moremo preživet. To premišlavanje najmre vtrdi našo
volo, te se bomo po peldi D. Marije i sv. Jožefa tüdi mi samo
tomi veselili, da lahko vidimo Jezusa, da lahko poslušamo njegove
reči, da lahko za njega trpimo i lahko njegovo diko povekšamo.
I ravno to je cio naše pobožnosti, štere nigdar ne smemo zgü-
biti spred oči. Veseliti se moramo, a živeti moramo v čistom,
zatajüvalnom, molilnom veselji sv. Držine, da lahko pripomoremo
k zmagi Materecerkve. Zato s premišlevanjem molimo čislo ali
zvün toga premišlövajoč mislimo na radosti sv. Držine po ne-
delaj i svetkaj bár kratko, da se naša pobožnost ne zmenša. To
je tanač, šteroga vsakši mora zlübiti, a ne zapoved, predpis. Mo-
litev je tüdi brez toga velavna.

Nekelko misli si vüпам napisati, na štere se nanaša düševno
premišlavanje.

1. Gda je D. Marija božega Sina v utrobi poprijela, se je
tomi radüvala, da se je spunila njena stara i najsilnejša žela, da
je svet z njov i po njoj dobo Odrešenika. Kak se je radüvala —
gda je mela Jezusa — pobožnim i stanovitnim molitvam, s šterimi
je pospešila prihod Zveličitelov! Pobožno bom molo, da bi Mati-
cerkev zmagala, od te pobožnosti me nikaj ne premakne i iz
srca se radüjem, če lahko kaj včinim v hasek düš,
da lahko hodim k svetomi prečiščavanji, da lahko drüge
pelam ta i. t. d. . . . Radost sv. Jožefa je bila podobna
onoi bl. D. Marije, gda je nebeski Oča na njega zavü-
pao zgajanje božega Sina. Radüvao se je, da se je lahko trüdo
v hasek sveta, da sta Bog i njegova Mati lahko njegoviva.

2. Gda je bl. D. Marija pohodila Elizabeto, se je tomi radü-
vala, da je lahko razširila božo diko, da zvün nje so tüdi drüge
düše, ki Jezusa že poznajo; veselila se je, da se je spunila tüdi
žela tehpravičnih düš, da so dočakali prihod Mešijaša. I je tüdi

zato ostala v hiši dobrih ljudi tri mesece, da bi z Jezusom posvetila njene prebivalce, da njūvo lūbezen do njega postara, spopuni. Sin boži je te položio fundament velkoj svetosti svojega predhodnika, sv. Ivana Krstitela i njegov največši ugled na zemli, šteroga je te vtrdo, gda je svedočo, da med rojenimi od žen nega vekšega od sv. Ivana Krstitela. Gda je sv. Jožef sledkar zvedo za cil pohodjenja, se njemi je v srci zbudila radost, da je D. Mariji lahko pomagao, da je lahko bio deležen njenih radosti. Tak včinim tudi jaz. Z Jezusom, šteroga po prečiščavanji s seov nosim, bom pomagao dūšam, postaram njūvo svetost, molo bom za nje, Jezusi jih priporočim, nedelno i svetešnje pohajanje nigdar ne bo melo drugoga cila, da najmre Jezusa kak največ ljudi spozna.

3. D. Marija i sv. Jožef sta se radūvala, da sta božega sina lahko zaglednola v človeškoj podobi. Če zagledam sv. hostijo, radost pograbi moje srce. Njeva sta se veselila, da je tisto bože detece njūno, jaz pa, da je boža Hostija moja. Oboje je eden Bog. To jiva ne bantūvalo, da je Gospod v štali bio, da sta ga v sirmaštvi i med trplenjom dobila, njeva sta samo Jezusa gledala. Prašnata, blatna pot, zapūščena cerkev, zaničūvanje ljudi i druge neprijetnosti tudi mene ne bodo zadržale, da ne bi šo po svojega Jezusa. Meni samo i izklūčno Njega trbe.

4. Gda so modri od sunčnoga shoda Jezusa obiskali, obdarili, ga molili, te je bila radost D. Marije i sv. Jožefa prekipeva-joča, da tudi pogani poznajo njūnoga Jezusa, edinorojenoga Sina božega. Gda sta videla velkost njūvih darov, sta se veselila lūbezni njūvih src, iz štere so tiste dali, gda sta zvedela za težave njūve poti, sta se radūvala velkomi aldovi, šteroga so doprinesli za Jezusa, če tudi ga še neso zaglednoli, gda se je zasvetila pred njimi zvezda, štera jih je vodila, od veselja je zapelo srce zahvalno pesem, da se je zasvetila zvezda njūnoga Jezusa, zvezda, štera spreobrača pogane i pela k dobromi Pasteri milijone blode-čih narodov. Letno še 30 milion poganov vmerje, ne da bi Jezusa spoznali. Ka praviš k tomi dūša moja? Ali ne boš pobožno pro-sila, da zvezda modrih od sunčnoga shoda po svetovnoj vojni na novo zasveti i v vsoj lepoti bleščeč vodi častilce bolvanov k D. Mariji i sv. Jožefi i po njima na najslajše Srce Jezusovo? Ali mogoče tudi sam vstopiš v službo zvezde, v misijonski stališ? Dobra dūša, nigdar zadosta i nigdar bolšega nemreš včiniti, kak če podpiraš misijone iz vse svoje moči. S tem Je-zusa zgajaš, kak D. Marija i sv. Jožef. I ti se tomi ne bi radūvala?

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Nevera i brezverstvo.

Vnogi ljudje ne verjejo ali majo malo vere zato, ar v grehi živijo ali bole povedano, majo radi sladkosti, štere jim davle grešno življenje. Samo malo okrog poglednite!

Razvüzdanec, vlačüga, pijanec, tovaj, skopec malogda idejo v cerkev. Či idejo, je to dostakrat zavolo drugih, najraj bi pa bili doma ali pa v tistom časi šli za svojimi grešnimi želami. Človek, ki ma rad grešne nasladnosti i že duže časa v tom žive, nema nigdar veselja do molitve, za sv. obhajilo, za spoved. Te se grožno boji, odlaša kak najduže more. Vse to ga straši, se njemi mrzi pred tem. Na zadnje začne tudi vse to sovražiti kak tudi tiste ljudi, šteri lepo po veri živijo. Tej dobri krščeniki so njemi kak močen glas, šteri pravi: Vidiš, tak trbe živeti, ti pa kak živeš! Človik, vdani grešnomi življenji, je tudi sam sebov nezadovolnen, je na sebe čemereren, dostakrat preklinja svoje stariše pa den svojega rojstva. Življenje njemi je večkrat grozno breme, zato se zgodi, ka si vnogi vzemejo življenje, se skončajo v svojoj obvüpnosti.

To je popolnoma razumlivo. Človik, ki je zablodo v moč-verje, iz šteroga se zdigavlejo goste, zagiftane megle, več ne vidi gori. Tak je s človekom, ki se kobaca v močvirji edne ali več grešnih nasladnosti. Najhujša je nečista grda nasladnost. Že poganski modrijan Cicero nam pravi: Grešna poželivost človeki zaveže oči! Ešče lepše nam povejo krščanski možje. Sv. Avguštin pravi: V čütnosti živeti se pravi v kmici hoditi. Sv. Janez Zlatovüst pravi: Sunce na nebi je vidno vsem, pa je itak ne vidijo tisti, ki se kam zakoplejo, tak bomo tudi mi s težavov spregledali pa spoznali bože resnice, či smo zakopani v globočino grešnoga življenja. Ešče lepše nam pravi Jezuš sam: „Obsodba (pogüba) sveta je pa v tom, ka je prišla lüč na svet, pa so ljudje raj meli kmico kak lüč, ar so njihova dela bila hüdobna. Vsakši namreč, ki hüdo dela, sovraži lüč i ne pride k lüči, da se nebi vidila njegova dela“. (Jan. 3, 19—20.)

Ravno v tom je najveksa vojska za človekovo življenje. Dvema gospodoma nemremo služiti. Ali smo verni, dobri krščeniki i služimo Bogi s tem, da živemo po njegovej voli, po njegovej zapovedi, ali pa služimo šatani njegovomi napuhi pa grešno živemo i tak Boga zametavlemo ž njim pa sveto vero. Poglejte. Vera pravi, da človek more živeti po božoj zapovedi, grešno nagnenje pa šče delati naopak. Kam se največkrat človik nagne? K tomi, ka je bole za njegovo čütnost, za telo. Tak zavrže vero

ali bar postane mlačen kristjan, to pa telko bole, kelko globle se pograža v božno življenje.

Poglejmo to vojsko ešče bliže. Vera nam pravi: Lūbi Gospoda, svojega Boga s celim srcom, s cele dūše, s cele pameti i iz vse svoje moči! Ka pa pravi grešno nagnenje (strast?) Pravi: Lūbi, išči, misli pa želi to ka je na tom sveti. Vera nas vči, ka je življenje služba Bogi, je mer pa veselje v sv. Dūhi. Strast i greh pa šteta, naj bo glavni cil dobro jesti, dobro piti, se grešno razveselavati. Vera pravi: Ne smeš delati krivico svojemi brati, ne ga gūliti, noriti ga, ogrizavati pa sovražiti. Greh pa toga nešče čūti.

Tak ide ta vojska ešče naprej. Človik, ki nešče čūti od toga nikaj, ka vči vera, on sovraži vero, sovraži Cerkev i dūhovnike, je upornik proti Bogi, je najbolje nesrečen človek, ar je zgūbo dragi kinč, sv. vero.

Juniuš-mesec Srca Jezušovoga.

Za lepim mesecom majnikom, šteri je posvečeni Mariji, je prišeo mesec junij, posvečeni Jezušovomi Srci. Pri nas se je hvala Bogi pobožnost do Jezušovoga Srca že lepo razširila, nego indri ešče dosta bole. Mi pa nesmimo ostati za drugimi, ar ovak zgūbimo priznanje, ka smo veren, pobožen narod.

Da je Jezuš to jako velko veselje, či častimo njegovo Srce, nam je pokazao s tem, da se je sam razodeo blaženoj Margareti Alakok in to večkrat, proseč jo, naj razglaša po sveti njegovo želo. Pa kakša je glavna Jezušova žela v tom? To je povedao bl. Margareti rekoč: „Glavni namen te pobožnosti je napuniti dūše z lūbeznijov do mene.“

Mi znāmo, ka je naša sveta dužnost Boga lūbiti či ga potem ednok ščemo gledati pa vživati. Več formo se naša lūbezen do Boga povekšavle, nego s tem, da istinsko častimo Srce Jezušovo, pa najbolje. Ali je neravno srce tisto, v šterom se rodi lūbezen sploh? Jezušova lūbezen do nas grešnikov je prišla z njegovoga presv. Srca i naša lūbezen do Jezuša more priti tūdi iz srca. Kelko več je te lūbezni v našem srci, telko bole lūbimo Jezuša, telko bliže smo pri njem i telko več dobrot dobivam od njega. Oh, kak malo dūš je, štere bi to skrivnost razmille, bi se je veselile i jo vživale. Či se vam piše od kakših dogodkov, tisto vsakši rad čte, či se pa čte od takših reči kak je lūbezen do Boga, te vnogi preskočijo pa iščejo kaj bole lūšnoga za čtenje.

Ne smemo biti tak polovičarski kščeniki. Naše življenje je ne samo mrtvo izvrševanje božih zapovedi, nego naše srce, naša notrajnost more služiti Bogi. Bog nam pravi: „Sin moj, daj mi svoje srce.“ (Pr. 23, 26.) Bog tedaj šče meti naše srce, to je, naše misli, naše žele i našo volo.

Boži Zveličar se je bl. Margareti večkrat prikazao. Pri ednoj prikazni je ona djala: „O moj Zveličar, kaj vse si ti včino, da pritegneš k sebi srce ljudi! Pa ti jih ne dajo, ešče večkrat te zganjajo z njih.“

„Istina, moja hči — odgovori Jezuš — moja lübezen me je silila, ka sam vse aldüvao za nje, pa hvaležne lübezni ne dobim od njih. Zato ščem, da ti včiniš namesto njih.“

Tüdi dnesden tak toži Jezuš. Düša krščanska, ki to čteš, pa čütiš v srci, ka si dozday premalo lübila Boga, oblübi njemi, ka ga boš odzdaj bole. Ovak de se Jezuš tüdi nad tebov tožo.

Či bi videli krala, ki stopi iz svoje palače na cgrad pa tam sam posadi rožo, štero potem skrbno podlevle i čuva, ali nebi mislili: to je gotovo draga roža, štero ma kral jako rad? Dobro je. Vidite, pobožnost do Jezušovoga srca je takša roža. Jezuš sam jo je posado.

Pri toj roži moramo iskati svoje veselje, svojo srečo i mer svojega srca. V senci te rože nas Jezuš čaka i nam pravi, kak je pravo bl. Margareti: „Ne dopüstim, ka bi bili pogübleni tisti, ki se mi posvetijo. Varno zavetje jim dam proti vseni zapelavanji düšnih sovražnikov, posebno na smrtnoj vöri. Sprejeo jih bom z lübeznostjov v svoje srce i zavarovao njihovo zveličanje.“ Drugikrat njoj je pravo: „Nišče od tistih, ki pobožno častijo moje srce i se mi posvetijo, se ne bo pogübo.“

Kak molimo?

Molitev je pogučavanje z Bogom. Što se pogučava i s kem? Mi sirmašni lüdje, mi črvčki se pogučavamo z Bogom, našim Stvarnikom, z vsemogočnim i neskončnim Vladarom celoga sveta!

Zday pa pomislimo malo, kak bi se mi obnašali či bi prišli pred kakšega sveckoga krala i bi se ž njim pogučavali. Čivüšno bi pazili na vsakšo reč, jo dobro premislili prle kak bi jo izgovorili.

Ravno tak i ešče dosta bole moremo paziti na vsakšo reč med pogučavanjom z Bogom — med molitvov. Ne je zadosta či samo z jezikom izgovarjamo reči s šterimi Boga častimo; mi

moremo te reči tudi premisslavati, je s srcem občutiti. Prava molitev je tista, štera pride iz srca. Vnogi pa mislijo, ka so že jako pobožni, či samo dosta dugo i pogosto molijo. Poznana mi je nekša ženska, štero majo lüdje za jako pobožno, zato ka rada i dosta moli. Eli čujte kak moli! Za primer naj bo edna večerna molitev. Ženska jo je molila z decov. Začnoli so: Oča naš ki si vu nebesaj sveti se lme tvoje „Jožek, so krave že napojene?“ Pridi kralstvo tvoje! „Pa je liša kaj pila?“ Bodi vola tvoja, kak na nebi, tak na zemli. „Anica, si kurnjek zaprla?“ Krūha našega vsakdenešnjega „pa je ne štera jariča nakli ostala?“ In tak je šlo naprej dokeč so njoj ne sfalila pitanja. Nikaki se smejejo, čiravno so znabiti tudi oni ne samo ednok molili na podoben način.

Ka bi pravo krao s šterim bi se mi pogučavali, ga kaj prosili i se med tem s takšimi ali podobnimi pitanji obračali k okoli stoječim? Gyušno bi nam jako zamero, či nas nebi celo stiraio. Od Boga pa, šteri je neskončno več, mi ščemo, ka bi poslušao takšo molitev i celo želemo, ka bi nam spuno ka ga v njoj prosimo!

Bog je ne pravičen?

„Boga nega, či pa je, je ne pravičen! Či bi bio Bog i či bi bio pravičen, je ne mogoče, ka bi On vse to dopūsto, ka se dnesden po sveti godi. So lüdje, šteri ne molijo, ne spunjavlejo ne bože i ne cerkvene zapovedi, majo vsega po voli, se njim vsikdar dobro godi. Mi pa, ki hodimo v cerkev, molimo Boga i spunjavlemo bože zapovedi, živimo po našoj veri, mamō vsikdar kakšo nesrečo. Edno leto nam zavolo sūšave nikaj ne zraste, drūgo leto pa, kda je na njivaj najjakše, pride toča i nam vse vdari. Gda pa nega sūšave ali pa toče, pa pridejo na nas kakše drūge nevole: ali nam što zbeteža i celo merje, ali mamō nesrečo pri mari ali pri kom drūgom.“

Tak se čuje gučati nešterne lūdi. Ne pomislijo pa, ka nam ravno to, zakaj volo oni pravijo ka nega Boga ali či je, ka je ne pravičen, ka nam ravno to potrdjavle, ka je Bog i ka je On neskončno pravičen.

Ali te tisti lūdje, šteri ne spunjavlejo bože zapovedi, ne verjejo v Boga in slabo živejo, ne napravijo nikaj dobroga na tom sveti? Pač! Oni tudi lūbijo svoje stariše, svojo deco, rodbino, vnogi tudi radi pomagajo siromakom i tū pa tam napravijo ešče kakše drūgo dobro delo za štero niti nišče ne ve. Bog pa zna i

vidi vse. On plača vsakše dobro delo. Gde naj plača takšim ljudem? V nebesaj ne, zato ka či ne vervlejo v njega, či ne živijo po njegovih zapovedaj, ne pridejo v nebesa. Zato njim pa plača na tom sveti s tem, ka njim da vsešerom srečo.

Ka pa vi, šteri se mate za verne kristjane, za pobožne, ali ste vi popunoma brez vsakšega najmenšega greha? Givušno ne! Kak pa Bog plača vsakše dobro delo, tak kaštiga tudi za vsakše grehe? Na drugom sveti? Tudi, či se ne spokorite, največkrat pa že na tom sveti. Grehi so tak velko žaljenje Boga, ka či ravno se jih spovemo, s tem ne zbrisemo vseh kaštig, štere smo si z njimi zaslužili. Zavolo toga nas Bog kaštiga s trpljenjom. I či nam Bog da trpljenje na tom sveti, zahvalimo se Njemi zato, ar zemelško trpljenje je komaj senca trpljenja na ovom sveti.

Či vse to dobro premislimo, te gvušno nemo več pravili, ka nega Boga i ka je On ne pravičen. *Bog je i je neskončno pravičen.*

— Ivanski. —

Za misijonara bom šo!

Što po Kristušovoj peldi pa zapovedi lübi Boga iz vsega srca i svojega bližnjega kak samoga sebe, tomi ne sme biti vseedno, jeli drugi Boga poznajo ali ne, jeli ga ljubijo ali žaliyo, jeli živijo v božoj milošči za nebesa ali pa idejo v pogübo. Či je to tak, te se vsakši doher krščenik more brigati za Jezušovo želo. Ta njegova žela pa je bila i je, naj se njegova vera razširi pa vtrdi po vsem sveti. To oblast je On dao najprle svojim Apostolom pa vučencom, od teh je pa prišla na druge.

Apostol ravno telko pomeni kak misijonar. Mi, to se pravi, naši predniki so nigda tudi v poganstvu živeli, nego Bog njim je poslal misijonare i so prijeli sv. vero. Tak smo mi prijeli sv. vero od drugih. Zato smo jo dužni razširjati med tistimi, ki je ešče ne poznajo.

Kak naj to zvršavlemo? Na trojo formo.

1. Dosta moremo moliti za misijonare, posebno pa Očanaš, v šterom pravimo: Pridi k nam tvoje kraljestvo!

2. Darüjmo radi kaj za misijonare, šteri bi dosta več lejko včinoli, či bi meli vse potrebno. Tudi pri tom deli so potrebni penezi.

3. Na zadnje pa, ka je največ vredno, moremo iskati takše mladence, šteri bi se posvetili misijonskomi življenji. Kelko je med našim narodom takših dečkecov! Pa ka, da jih nišče k tomi ne

prigovarja, nišče jih ne podevči od toga. So ešče takši ljudje, ka vkrej gučijo, rekši: Eh, ka bi se za misijonara včio, ka te divjaki bujejo pa te nikdar več nede domo, pa druga takša strašila njim naprej nosijo. To je ne dobro pa ne pravično.

Premislimo samo, kelko dobroga lejko včini eden sam goreči misijonar! Vči spoznavati pravoga Boga tiste, ki so ga prle ne poznali, nego so si delali boge na tom sveti. Molili so živali, zvezde, drevje, misijonar pa pride, pa njim pove, ka je to ne dobro. On vči divjake i nevernike, kak se morejo križati, kak moliti. Pred njim dostakrat klečita stariva dedek pa mamica s svojimi sini i vnūkami. Misijonar vse vči kak deco. Gda že znajo glavne resnice naše sv. vere, te je krsti. Nato pride sv. spoved, obhajilo, ferma, sv. zakon za odraščene i poslednji olj za vmerajoče.

V to formo ide naprej. Istina, ne brez težav, nego kak veliko zadoščenje je to, či vidi pred sebov krščenike tiste, ki so prle živeli v bolvanstvi! Oh stariše krščanski, premislite i poglednite okrog po svojoj deci. Naj se vam ne mili dati svojega diteta za pomoč tistomi, ki pravi: Ite po vsem sveti, včite vse narode, krščujte je: Potem pa pravi: Pustite male k meni priti! Pustite, pomagajte, podpirajte mladence, ki majo pozvanje za misijonski stan!

Dühovnikova mati.

Poveličujte Boga z menov vred! Zdaj sem mati dühovnikova. Gda sem pred 24. leti rodila detece, sem plavala v veselji. Vsikdar sem je pri sebi mela. Večkrat sem stëgüvala svoje roke i primala, či je dete v zibeli. Kak vse inačise, kelko vekše je ešče veselje, v šterom dnes plava moje srce! To so čüstva, šterih sem prle nikdar ne občütüla!

Zdaj sem dühovnikova mati!

Te rokice, štere so pred 24 leti bile tak male i štere sem tak rada küšüvala so zdaj posvečene roke, štere držijo krüh življenja. Ta duša, štera je z mojav pomočjov zagledala lüč sveta, je zdaj popolnoma posvečena božoj službi. I to telo! Jaz sem je rodila pa gojila; koliko svetlih noči sem mela pri njem, či je bilo betežno; to telo je zdaj posvečeno. Slüžilo bo dühovniškoj düši, trpelo i trüdilo se bo za rešenje grešnikov, za včenje nevednih,

da tak pripela k Bogi vse, ki ga iščejo. I to srce, to deviško srce! Istina, deviško je, ar se ga je zvŕn mojega srca nikše drŕgo ne doteknolo. To srce je zdaj Bogi posvečeno. Či njemi Bog pošlje grešnike, on že zna, kak more z njim delati, da ga pripela nazaj na pot resnice. Ja, okrog bo hodo i delio dobrote. Dŕhovnik bo po Jezušovom Srci.

Oh, kak je te bilo, gda je stao pred oltarom! Blŕzi oltara sem bila. Vse to, ka sem vidila, me je tak prešinilo, ka sem se ne vŕpala genoti. Vidila sem ga klečati pred svetov hoštijov i tak se mi je vidilo, kak da sem čŕla njegove misli. Moliti sem ne mogla, samo jeclala sem: Vsemogočen Bog, hvala ti, hvala ti! Te dŕhovnik je bio moj. Jaz sem ga vzgojila. Zdaj je več ne moj nego tvoj. Obvarŕj ga vsakše nesreče. Iz zemle je vzeti, čuvaj ga, naj te nikdar ne razžali! Lŕbim te, vsemogočni Bog. Lŕbim pa tŕdi njega i ga častim, vej je tvoj dŕhovnik.

Pri sv. obhajili sem se paščila kcoj. Mešnik, moj sin, se je obrno k meni, zdigno roko i dao odvezo svojoj materi. Mislim, da ga je to globoko v srce genolo. Potem je vzeo zlato posodo pa prišeo k meni. O kakše zdrŕženje: Bog, njegov dŕhovnik i jaz! — Sem kaj molila? Ne vem. Sveti mer se je naselo v mojo dŕšo, ŕ nje je kipela lŕbezen pa hvaležnost. Moj Bog i moj sin! Preveč sem srečna. Lepe dneve sem preživela na zemli, nego dnešji den je najsrečnejši. Zdaj že malo poznam, kak bom vsŕ neskončno večnost preživela v božem naročji. Bog s tebov! Nemrem več pisati.

To pismo je vzeto po Glasniki Srca Jezušovoga iz knigice „Dŕhovski poklic“. Pisala je to pismo edna irska mati po prvoj svetoj meši svojega sina. Mi bi takšo srečo želeli vnogim materam. Vnoge matere pa očetje bi tŕdi srca radi vidili svojega sina kak dŕhovnika stati pred božim oltarom. Ednim se to vidi skoro nemogoče dosegnoti, pa je ne istina. Se bojite zavolo siromaštva? Jeli je že ne dosta, zvekšega skoro, iz siromaških hiš prišlo dŕhovnikov? Drŕgi bi tŕdi radi, pa se jim mili dati svoje dete v šolo ali kam v samostan. Či deček ma na to pozvanje, ne brante njemi, ne bojte se, naj se vam tŕdi ne mili, Bogi ga date. Bog vam pravi: Žetva je obilna, delavcov pa malo, pošlite delavce. Starišje to je vam.

Tri velke bože čüde.

Ednok so Farizeuše pravili Jezusi, ka či tam pred njimi včini kakši čüdež, te do njemi vervali, ka je on Bog. Jezus je to ne včino, ar je poznao gizdave Farizeuše, šteri so že prle vidili toliko njegovih čüd, pa so li ne vervali.

Okrog nas se vsaki den godijo tri velke čüde, štere nam neprestano pravijo: Kak velki, moder i vsemogočen je Bog, ki nas je stvoril!

Sunce, to prvo čüdo, vsi poznamo nego premalo. Čüjmo! Velikost sunca je takša, ka či bi bilo mogoče to včiniti, bi v njegovej notranjščini melo prostora 1.284.800 svetov (eden milijon dvesto osemdešetštiri jezero pa osemsto!) Vidi se nam zato tak malo, ar je od nas do njega 150.000.000 (stopetdeset milijonov) kilometrov. Njegova žmečava je tak strašna, ka skoro človek nemre zračunati kelko centov.

Zdaj pa glejte! Ta strašna krugla plava prosta v svetovnom prostori! Gible se neprestanoma. V tom gibanji se sama vrti pa se ešče gible okoli z drugimi svojimi zvezdami. To se godi že več jezero let i vsikdar vednako.

Kak strašno dosta vročine je v sunci, vidimo s toga, ka v najbole vročem dnevi pride na zemlo komaj stopetdeset milijoninka njegove toplote. Vsa druga toplota se razdeli na druge zvezde, šterim davle svojo svetlobo.

Zemla (naš svet) je druga velka čüda. Ta naša zemla je edna med tistimi zvezdami (planeti), štere se vrtijo okoli sunca. Vrti se pa popolnoma osamljena v velkoj svetnoj praznosti.

Žmetna je okrog 120.000 bilijonov centov. Či bi jo z obročom mogli ošepiti (okoli zeti), bi te obroč mogeo biti 40.000 kilometrov dugi. Obrne se pa v ednom dnevi okrog sebe v ednom leti pa okoli sunca. To se godi vsikdar vednako že več jezero let. Pot, štero napravi zemla okoli sunca je duga 940 milijonov kilometrov. Za to pot zemla nūca 365 dni, 6 vūr pa 10 minut. V ednoj sekundi napravi zemla do 30 km, v ednoj vūri pa 100 jezero kilometrov. Tūdi ta pot okoli sunca je tak natančna, ka se je niti za vlas ne spremenila. Zdaj tūdi znamo, zakaj zvezdonanci znajo čisto na minote določiti, gda potemne sunce ali mesec.

Tretja čüda so zvezde. Zvūn naše zemle se vrti okoli sunca sedem velkih pa nad 600 malih zvezd ali planetov. Med velikimi je n. pr. Saturnus, šteri je 726 krat vekši kak zemla, Jupiter pa 1334 krat vekši. Kak naša zemla, tak se vse te neštevilne zve-

zde vsikdar giblejo okoli sunca, vsigdar vednake hitro, vsigdar po določeni poti. To trpi več jezero let tak!

Mesec je 50 krat menši kak zemla. On se ne vrti okoli sunca nego okoli zemle, ar se pa zemla sūče okoli sunca, more z njov vred tūdi mesec iti okoli.

Na nebi, kak pravimo, je na milijone drugih zvezd, štere tūdi vse v lepom redi hodijo po svoji poti. Što jim je to pot pokazao? Što je drži v neskončni praznoti vesolstva? Človek gvišno ne!

Či bi samo edna, najmenša zvezda malo šla od svoje prave poti ali bi se malo stavila, bi med vsemi zvezdami nastala grozna zmešnjava. Pa to se ne zgodi. Zakaj ne? Stvarnik vsega je Bog, šteri je neskončno moder. Te modri Bog ešče dnesden dela velke čude, samo ka so lūdje slepi i toga neščejo viditi.

Zlate jagode.

Dovicam navuk z nebes. Bog vam pravi po vūstaj sv. Pavla: „Či dovica ma deco ali vnūke, naj navči najprle svojo hižo vladati pa starišom dobro za dobro davati; to je najmre Bogi prijetno. Tista pa, štera je zaistino dovica i je zapūšćena, naj zavūpa v Boga i naj prežive v molitvaj pa prošnjaj noč i den. Ar či dovica ne žive dobro, je že mrtva, čiravno žive. Zapovej njim, naj bodo brezmadežne. Či pa što za svoje, posebno za domače ne skrbi, je vero zatajo pa je hūši od nevernika.“ T. 5, 3—9.)

*

Zgūblena domovina. Gida so Izraelci spadnoli v babilonstvo suženjstvo, so po dūgom pa težkom dnevnom deli žalostno jokali za svojo zgūbleno domovino. Doma so radi spevali, tam so ne mogli, svoje harie so obesili na vrbe, štere so tam kre vode rasle.

Či so Izraelci tak bridko zdihtavali za svojov zemelskov domovinov, kelko bridkejše de jokanje onih, ki se pogūbijo v pekli i tak zgibijo nebesa.

*

Što je kriv? Zakaj se pri tistoj hiži telko spake dela? Zato, ka dece ne bogajo, ne spoštūjejo, ne lūbijo svojih starišov.

*

Na tisti velki den. Kelko več dobrega dela zvršimo v svojem življenji, telko bole bomo povišani na sodnji den. Pra-

vični so dostakrat preganjani, obrekovani, osramočeni, ponižani, zavrženi. Na sodnji den bodo povišani pred tistimi, šteri so je preganjali, sramotili pa zametavali.

Na sodnji den bo sramota grešnika grozna. Njegovo življenje bo odkrito celomi sveti. Grešnik je v življenji zno prikrivati pred drugimi svoja grešna dela. Činio jih je v kmici, v samoti, tak, da ga je nišče ne vido. Znabiti so ga cilo hvalili pa meli za pobožnoga.

*

Kak tak. Dobro vzgajanje dece prinese bogato plačilo za starišove trude. Božno, slabo vzgajanje dece pa prinese grozno kaštigo najprle na stariše potom pa na deco.

*

Gvišna smrt. Što se grešnih prilik ne ogible, je podoben človeki, ki si nastavlja revolvo na prsi, da se strli. Je podoben tistomi, ki si veže okrog šinjeka vajat, da se obesi. Je podoben tistomi, ki si v kupici meša gift, da ga spiije. Je podoben tistomi, ki je splezao na jako visiko drevo, tam se primle za suho vejiko. Kak je takšega človeka telovna smrt gvišna, tak je gvišna dūšna smrt človeka, ki se postavlē v grešno nevarnost ali priliko.

Posvetitev Jezušovomi Srci. V nedelo dne 21 jun. se je v Martinišči vršila jako lepa slovesnost. Vsi dijaki s predstojniki vred so se pred jako lepo okinčanov podobov, posvetili Jezušovomi Srci. Najprle so spevali i deklamerali (pesmice pravili), potem je bio kratek govor, pri šterom so se večim oči orosile, posebno, gda so čūli, kak naj priporočajo Jezušovomi Srci svoje stariše, žive ali mrtve, svoje domače vse i trpeče pa grešnike.

Sv. Oča slovenskim romarom. Kak je znano, je meseča maja letos hodilo v Rim do 500 Slovincov, med njimi tudi naš pūšpek pa lublanski. Sv. Oča so njim med drugim to pravili: „Či bi jaz mogeo, bi rad šou v vsakše slovensko mesto, v vsakšo slovensko ves, v vsakšo slovensko hižo i bi vse blagoslovo. Ar pa nemrem, nesite vi moj pozdrav i blagoslov v vsa vaša mesta, v vse vaše vesnice pa hiže. Posebno nesite moj pozdrav i blagoslov betežnikom, starim lūdem pa deci, šteri nemrejo priti k meni. Bodite doma kak pravi apoštoli!

Lepe pelde. Predsednik polske republike Vojčehovski je pred Vūzmom opravo dūhovne vaje i prijeo sv. obhajilo. -- V Newyorki je dne 29. marca opravilo sv. spoved i prijelo sv. obhajilo 3500 stražnikov. Med temi je bio tudi newyorški župan Alfred Smith. Znabiti se ednim tak vidi, ka so to ne nikše novosti, ar opraviti sv. spoved pa obhajilo je že itak dužnost vsakšega katoličanca. To je istina. Nego, ali ne vidimo dnesden, ka z vekšega tak zvani „inteligenti“ (modri?) ne zvršavlejo te svoje dužnosti? Pa zakaj ne? Tak se jim vidi, ka jim ne trbe, ka je to ne za šolanoga človeka nego za kmeta? Šlepi so, molmo za nje, da spregledajo.

Katoliški shod. V Egipti so katoličanci po peldi drugih krajov dne 3. maja meli lepi shod. Bilo je vseh više 12 jezero. — Gda bo pri nas kaj takšega?

Novi svetniki. Dne 5. julija je bila prišteta med blažene Lurška Bernardka (Bernardette Soubirous). To je tista srečna deklica, šteroj se je v Lurdi Marija osemnajstkrat prikazala. Nato je živela ešče 13 let. Mrla je v 34. leti starosti. — Dne 12 jul. pa bo med blažene prišteti Peter Julijan Eymard, ustanovitel družbe najsvetejšega Oltarskoga Svestva. Mro je l. 1868.

Čūden dogodek. Pred par leti se je na Nemškom spreobrnno Fahsel. Postao je cilo katoliški dūhovnik i zdaj je kaplan v Berlini. K njegovim predgam hodi na stoejzere lūdi, med temi tudi evangeličanci. Se razmi, ka ga sovražniki katoliške vere ne trpijo, nego ga preganjajo. Proti njemi pišejo po novinaj, zbirajo lūdi, šterim grajajo gorečega dūhovnika. Tak je nedavno brezverec dr. Zeppler šteo napraviti shod proti kaplani. Začne govoriti, nego samo par minot. Vkup je spadno pa na mesti vmro. Velko začūdenje je to napravilo na vse.

Povelnik trdnjave v kloster. Plemeniti Reichlin-Meldeg, ki je bio povelnik trdnjave Jugostadt, je zapūsto svet, postao franciskanar i se pripravlja za dūhovski stan. Ime njemi je brat Askani. Čūdne so bože poti!

Spreobrnjenja v Beuroni. Ta znamenita nemška benediktinska opatija proba z vzglednim izvrševanjem cerkvenih obredov vplivati na duše. z molitvov teda vlewa v srca vero. O delovanji lepo svedoči tudi dejstvo, da se je v preminotem leti spreobrnilo 32 inteligentnih (učenih) protestantov.

V Nemčiji je krščansko življenje od dne do dne bole živo. Protestanti i brezverci neso mogli rešiti nemškoga carstva v svotovnoj bojni i nemški narod čuti, da je rešitev samo v pravom nauki Jezušovom, šteroga oznanja samo katoličanska Cerkev. Zato tudi vidimo, kak so dnesden katoličanci v Nemčiji močnejši kak gda prle. V katoličanskem deli se posebno odlikujejo redovniki. V Nemčiji jih je zdaj 10.186 iz več kak 40 redovniških družb v 486 hišaj. Največ je franciskanov.

Boj za veronauk. Na južnom Tirolskom, štero je po vojski pripadnolo Italiji, šče italijanska oblast, da se na srednjih šolaj več ne bi paučevao veronauk. Krščanski stariši pa so sklicali zavolo toga velik shod v Trient, gde so vkupno s püšpekomp Endricijom odločno protigučali vladinon naredbi. Sklenoli so, da ščejo odločno vztrajati v boji za versko odgojo mladine. Na shod so prišla tudi vsa kulturna društva.

Katoličani v Ameriki. V Združenih državaj Severne Amerike je od zadnjega čtenja naraslo število katoličanov za 298 994. Vseh vkup je zdaj 18 milijonov 559 787. Duhovnikov je 23.159, med njimi 4 kardinali, 13 nadpüšpeköv, 98 püšpekov, 20 opatov. Katoličanske šole pohaja 1 milijon 998.376 dece.

Zmerom več je spreobrnjencov. Zadnji čas je v Berlini nenavadno dosta takših protestantov, šteri zavržejo Lutrove zmote i prestopijo v katoliško vero. Med drugimi je to včino s celov družinov prejšnji casarski pobočnik grof Hülsen—Häfeler. — Tudi čtemc, ka je postao katoličan tajnik slavnoga indijskoga i poganskoga modrijana Tagore. Hodila sta po južnoj Ameriki, gde je tajnik spoznao lepoto Kristušove vere.

Vesele novosti. Kak po vseh vekših varašoj tak tudi v Beči človek zapazi dosta zanimivoga. Med drugim se čte, ka je tam v nogim žao, ka so med vojskov zavrgli pravo krščansko življenje, ogibali so se cerkvi i duhovnikov, molili so več ne. Tak je bio eden delavec. Nedavno pa je prišeo k svojem i duhovniki i ga proso, naj ga prejme nazaj v kat. cerkev, iz štere je pred tremi leti stopo. Kda pa to napravimo? ga pitajo župnik. „V nedelo pred velkov mešov pred vsemi ljudmi“ — je odgovoro. — V ednoj drugoj fari v Beči je tudi prišeo nazaj v kat. Cerkev bivši predsednik slobodomiselske (brezverske) zveze. S celov družinov je bio v nedelo zajtra pri obhajili.

Admiral postao duhovnik. Bivši francoski admiral (zapovednik vojne ladje) po imeni Melcor, je postao duhovnik. Meo je velka posestva v Tunizi (Afrika), štera je püsto misijonom.

Deveta skrivnost:

Ki je za nas križ noso.

Deveta skrivnost:

Ki je za nas križ noso.

Deseta skrivnost:

Ki je za nas križan bio.

Deseta skrivnost:

Ki je za nas križan bio.

Premisli! „I je svoj križ noseč vū šo.“ (Jan. XX. 17.) Jezus je z križom šo v smrti i po smrti v diko nebesko. Jaz bi nači šteo? Ne mogoče. On je pravo: „Što ne nosi svojega križa i ne hodi za menov, ne more biti moj vučenik.“ (Luk. XIV. 27.) Jaz pa ščem Jezusov vučenik biti, zato bom pa rad noso znamenje njegove šole: sveti križ i brezi njega živeti neščem i na njega nigdar ne zamrmram.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Jezus trpeči, daj mi mirno i veselo trpeti z lübezni do tebe! Žalostna Mati Boža, podpiraj me v trpljenji!

Zmoli zdaj za odvrnitev nepotrplivosti i za lübezen do križa: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z devetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „I je svoj križ noseč vū šo.“ (Jan. XX. 17.) Jezus je z križom šo v smrti i po smrti v diko nebesko. Jaz bi nači šteo? Ne mogoče. On je pravo: „Što ne nosi svojega križa i ne hodi za menov, ne more biti moj vučenik.“ (Luk. XIV. 27.) Jaz pa ščem Jezusov vučenik biti, zato bom pa rad noso znamenje njegove šole: sveti križ i brezi njega živeti neščem i na njega nigdar ne zamrmram.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Jezus trpeči, daj mi mirno i veselo trpeti z lübezni do tebe! Žalostna Mati Boža, podpiraj me v trpljenji!

Zmoli zdaj za odvrnitev nepotrplivosti i za lübezen do križa: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z devetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „Križali so njega.“ (Luk. XXIII. 33.) I na križi je „dūšo izdehno.“ (Luk. XXIII. 46.) Glej! Bog je miro za človeka, ne kak da bi dužen bio, nego z lübezni. Pa li, keliko jih ne preštima to! Keliko dūš sovraži to prebito Srce Jezusovo v celom svojem žitki i ešče na skradnoj vūri z strašnimi greh i z trdov okornostjov. Glej! Bog, gda mira za človeka, z lübezni do njega dūšo pūsti.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Žalostna Mati Boža, zroči vse mirarajoče v Jezusovo prebito Srce!

Zmoli zdaj za mirarajoče: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z desetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „Križali so njega.“ (Luk. XXIII. 33.) I na križi je „dūšo izdehno.“ (Luk. XXIII. 46.) Glej! Bog je miro za človeka, ne kak da bi dužen bio, nego z lübezni. Pa li, keliko jih ne preštima to! Keliko dūš sovraži to prebito Srce Jezusovo v celom svojem žitki i ešče na skradnoj vūri z strašnimi greh i z trdov okornostjov. Glej! Bog, gda mira za človeka, z lübezni do njega dūšo pūsti.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Žalostna Mati Boža, zroči vse mirarajoče v Jezusovo prebito Srce!

Zmoli zdaj za mirarajoče: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z desetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.